

לקוטי תורה • פרשת מטות • מאמר 5

עיני כל אליך ישברו וגו'

”עיני כל אליך ישברו”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/matos/5](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/matos/5)

1 עיני כל אליך ישברו וגוי. הנה על מ"ש נודע בשערים בעלה פי' בזהר פי' וירא (דק"ג ע"ב) לפום מה דמשער בלביה.

"עיני כול מביטים אליך בתקווה" וגוי. והנה, על הכתוב "נודע בשערים בעלה", מסביר הזוהר בפרשת וירא (דף ק"ג ע"ב): "לפי מה שהוא משער בלבו".

עוד פי' שם מאן שערים כד"א [כמה דאת אמר] שאו שערים ראשיכם וביארו בזה בפ' פינחס (דרנ"ג ע"ב) אלין אינון תרעין עילאין כו'

עוד מסביר שם: "מה הם שערים? כמו שנאמר: 'שאו שערים ראשיכם'". ובפרשת פינחס (דף רנ"ג ע"ב) ביארו: "אלה הם שערים עליונים" וכו',

ואינון חמשין תרעין והם חמשים שערי בינה. ולהבין זה איך על שערי בינה אמרו דמשער בלביה.

"והם חמישים שערים"; והם חמישים שערי בינה. ויש להבין: כיצד אמרו על שערי בינה "מה שהוא משער בלבו"?

אך כי הנה אמרו הלב יודע הלב מבין (כמ"ש ברע"מ [ברע"א מהימנא] ס"פ כי תצא) (דר"פ ע"ב).

אך [התשובה היא] שהנה אמרו: "הלב יודע, הלב מבין" (כמו שכתוב ברע"א מהימנא, סוף פרשת כי תצא) (דף ר"פ ע"ב).

וברכות בקהלת ע"פ דברתי אני עם לבי הלב רואה שנאמר ולבי ראה הרבה חכמה הלב שומע שנאמר ונתת לעבדך לב שומע כו'

ובמדרש רבה על קהלת, על הפסוק "דברתי אני עם לבי", נאמר: "הלב רואה, שנאמר: 'ולבי ראה הרבה חכמה'; הלב שומע, שנאמר: 'ונתת לעבדך לב שומע' וכו',

הלב מחשב כו' ועיין בפ"ב [בפרק ב'] דאבות משנה ט', וכן אמרו בינה ליבא ובה הלב מבין.

"הלב חושב" וכו'. ועיינו באבות, פרק ב', משנה ט'. וכן אמרו: "בינה — לבא, ובה הלב מבין".

ביאור הענין הוא ההתבוננות באור א"ס ב"ה איך שהוא סוכ"ע וממכ"ע [וממלא כל עלמין] וכו' כשהוא עדיין במוח תבונתו ולא נמשך מזה הארה והמשכה בלב להיות הלב נרגש מזה נקי מוח בינה

ביאור העניין הוא ההתבוננות באור אין סוף ברוך הוא, כיצד הוא סובב כל עלמין וממלא כל עלמין וכו', כאשר ההתבוננות עדיין נמצאת במוח הבינה שלו, ולא נמשכים ממנה הארה והשפעה אל הלב, כך שהלב ירגיש את הדבר ויתעורר ממנו. מצב זה נקרא מוח הבינה,

ולא שערי בינה אכן כשנפתח ממנה אור להאיר גם בלב נקרא שערי בינה עד"מ כמו השער הנפתח לצאת בו לחוץ.

ולא שערי בינה. אולם כאשר נפתח ממנה אור להאיר גם בלב, הדבר נקרא שערי בינה; על דרך משל, כשער שנפתח כדי לצאת דרכו החוצה.

כך יוצא אור ההשגה מן מוח תבונתו ונתפסת בלב שהלב משער ומשיג גם היא אותה השגה והתבוננות. כך אור ההשגה יוצא ממוח התבונה שלו ונקלט בלב, כך שגם הלב משער ומשיג את אותה השגה והתבוננות.

(ועיין בילקוט ריש משלי היכן היא החכמה מצויה כו' ע"ש. וע' בזהר פ' שלח) (דקס"א ע"ב).

(ועיינו בילקוט בתחילת משלי: "היכן מצויה החכמה?" וכו', ושם. ועיינו בזהר, פרשת שלח) (דף קס"א ע"ב).

ועמ"ש במ"א בביאור ע"פ והיה לכם לציצית בד"ה להבין ענין הלב, וע"ז נאמ' [נאמר] שמע ישראל שמיעה בלב

ועיינו במה שכתוב במקום אחר, בביאור על הפסוק "והיה לכם לציצית", במאמר המתחיל "להבין ענין הלב". ועל כך נאמר "שמע ישראל" — שמיעה בלב,

להבין כו', וזהו כוונת המאמר וירא ק"ג ע"פ נודע בשערים בעלה כל חד לפום מה דמשער בלביה היינו כפי מה דמשער ומשיג בלבו את ההתבוננות שבמוחו מסוכ"ע וכו'

להבין וכו'. וזוהי כוונת המאמר [ב] וירא ק"ג, על הפסוק "נודע בשערים בעלה": "כל חד לפום מה דמשער בלביה"; כלומר, לפי מידת מה שהוא משער ומשיג בלבו את ההתבוננות שבמוחו באור שסוכב כל עלמין וכו'.

ולכן נק' ג"כ נ' שערי בינה שיוצא האור מן מוחו לחוץ לתבונת לבו כמו ד"מ [דרך משל] שער נפתח

ולכן היא נקראת גם חמישים שערי בינה, כי האור יוצא ממוחו החוצה, אל תבונת לבו, כמו, למשל, שער שנפתח.

(ובמ"א ע"פ וספרתם לכם נתי' [נתבאר] דנש"ב [דנ' שערי בינה] הם ז' מדות עליונות וכל אי כלול מזי הרי מ"ט והיינו כי משכן המדות הוא בלב וע"י שנמשך מהמוח לתבונת לבו להיות הלב מבין כו' הרי נמשך המשכת הבינה במדות שבלב

(ובמקום אחר, על הפסוק "וספרתם לכם", נתבאר שחמישים שערי בינה הם שבע המדות העליונות, שכל אחת מהן כלולה משבע, ובסך הכול ארבעים ותשע. כלומר, מקום משכנן של המדות הוא בלב, וכאשר [האור] נמשך מן המוח אל תבונת לבו, כך שהלב מבין וכו', נמשכת הבינה אל המדות שבלב;

לכן הם מ"ט שערים נגד ז' מדות כנ"ל, ועמ"ש בד"ה צו כו' את קרבני לחמי בענין עצמות גידין ובשר, וע' בפרדס שער י"ג שער השערים פרק ה' ופ"ז [ופרק ז'] ועמ"ש במ"א ע"פ ושעריך לאבני אקדח),

לכן הם ארבעים ותשעה שערים כנגד שבע המדות, כנזכר לעיל. ועיינו במה שכתוב במאמר המתחיל "צו וכו' את קרבני לחמי", בענין עצמות, גידים ובשר; ועיינו בפרדס, שער י"ג, שער השערים, פרק ה' ופרק ז'; ועיינו במה שכתוב במקום אחר על הפסוק "ושעריך לאבני אקדח"),

וזהו כל בגימט' [בגימטריא] נ' שהם נש"ב [נ' שערי בינה] והיינו פ"י עיני כל וכו' כנס"י [כנסת ישראל] נק' כל נגד נש"ב [נ' שערי בינה] כל חד לפום שעו"ד [שיעורא דיליה] אליך ישברו כו'

וזהו "כל", שבגימטריה עולה חמישים, והם חמישים שערי בינה. וזהו פירוש "עיני כל" וכו': כנסת ישראל נקראת "כל", כנגד חמישים שערי בינה; כל אחד לפי מידתו שלו — "אליך ישברו" וכו'.

(ופ"י עיני כל היינו כנ"ל בענין הלב רואה כי גם דהשערים הם ממוח בינה וראיה הוא מבחי' חכמה (ופירוש "עיני כל" הוא כפי שהוסבר לעיל בענין "הלב רואה": אף שהשערים הם ממוח הבינה, והראיה היא מבחינת החכמה,

אך כי השער החמישים הוא המחבר חו"ב [חכמה ובינה] וממשיך התפשטות החכמה עילאה בכל המ"ט שערים ועמ"ש סד"ה וספרתם לכם הנ"ל. ועיין בהרמ"ז [בהרב משה זכות] פ' אמור (דצ"ג ב') בענין לב.

אלא שהשער החמישים הוא המחבר בין חכמה לבינה וממשיך את התפשטות החכמה העליונה בכל ארבעים ותשעה השערים. ועיין במה שכתוב בסוף המאמר המתחיל "וספרתם לכם", שהוזכר לעיל. ועיין ברמ"ז, רבי משה זכות, על פרשת אמור (דף צ"ג ב'), בענין הלב.

ובשם המגיד נ"ע [נשמתו עדן] איתא ע"פ חזה התנופה דלכך נק' חזה משום שהחכמה שהיא בחי' ראה נמשך עד החזה ומשם ולמטה הוא בחי' ירכין וכנודע מענין חצר הכבד שהיא פרסא המפסיק בין אברי הנשימה כו'

ובשם המגיד, נשמתו עדן, נאמר על [הפסוק] "חזה התנופה", שהוא נקרא "חזה" משום שהחכמה, שהיא בחינת ראייה, נמשכת עד החזה; ומשם ולמטה זו בחינת הירכיים, כידוע בענין חצר הכבד, שהיא מחיצה המפרידה בין איברי הנשימה וכו';

רק לפי שהחזה הוא דבר חיצוני לכך נקי חזה שהוא תרגום של ראייה ועמ"ש במ"א ע"פ ומכשרי אחזה אלוה בדי"ה וידעת היום, דאחזה שהוא לשון תרגום הוא אחוריים דבחי' ראייה ממש.

אלא שמכיוון שהחזה הוא איבר חיצוני, הוא נקרא "חזה", שהוא תרגום של "ראייה". ועיין במה שכתוב במקום אחר על הפסוק "ומכשרי אחזה אלוה", במאמר המתחיל "וידעת היום": "אחזה", שהיא לשון תרגום, היא בחינת אחוריים של ראייה ממש.

אך לפעמים נקי כנס"י [כנסת ישראל] כלה בה"א [בית הלל אומרים] נוספת הטעם לזה כי יש ארוסה ונשואה קודם שנכנסה לחופה שאינה

אך לפעמים כנסת ישראל נקראת "כלה", בה"א נוספת. הטעם לכך הוא שיש ארוסה ויש נשואה: לפני שנכנסה לחופה, כאשר עדיין אינה

ראויה ליחוד וזיווג עדיין נקי ארוסה והנשואה הוא אחר שנכנסה לחופה וראויה לזיווג אז היא נשואה ונקי' כלה בה"א [בית הלל אומרים] ועמ"ש בדי"ה יחיינו מיומים.

ראויה ליחוד ולזיווג, היא נקראת ארוסה; ואילו הנשואה היא לאחר שנכנסה לחופה והיא ראויה לזיווג — אז היא נשואה ונקראת "כלה", בה"א. ועיין במה שכתוב במאמר המתחיל "יחיינו מיומים".

2 וביאור ענין זה בעבודה שכלב זו תפלה ע"פ המבואר כי כשנמשכה ההתבוננות בלב נקי שער דמשער בלביה.

וביאור העניין בעבודת הלב, שהיא התפילה, על פי המבואר: כאשר ההתבוננות נמשכת אל הלב, היא נקראת שער, [כמו] "מה שהוא משער בלבו".

אמנם יוכל להיות שגם אם משער בלביה אבל לא נקלט האור בתוך תוך עומק לבבו כמ"ש בכל לבי דרשתיך פי' כשנקלט כו'

אולם ייתכן שגם אם הוא משער בלבו, האור עדיין לא נקלט בעומק הפנימי ביותר של לבו. על כך נאמר: "בכל לבי דרשתיך"; כלומר, כאשר הוא נקלט וכו',

אז נקי' בכל לבי היינו שנכנס כל נש"ב [ני' שערי בינה] בתוך נקודת לבבו אבל אם לא נקלט רק הוא בחיצוניות הלב נקי' כל בלא הי'

אז הוא נקרא "בכל לבי", כלומר שכל חמישים שערי בינה נכנסים אל תוך נקודת לבו. אבל אם האור אינו נקלט, והוא נמצא רק בחיצוניות הלב, הדבר נקרא "כל" בלי הי"א.

אבל כשנקלט כנ"ל נקי כלה בה"א [בית הלל אומרים] כי הה"א מורה על פנימית הלב המקבל נשי"ב [ני שערי

בינה] בתוכה כפי דמיון קליטת הנוקי' [הנוקבא] טיפת דבר

אבל כשהוא נקלט, כאמור לעיל, הדבר נקרא "כלה" בה"א, שכן הה"א מורה על פנימיות הלב, המקבלת בתוכה את חמישים שערי בינה, בדומה לקליטת טיפת הזכר אצל הנוקבא.

לכן נקי נשואה אחרי שנקלט אור א"ס ב"ה שבהשגת מוחו בתוך נקודת לבבו ביחוד וזיווג ועמ"ש בד"ה ענין ראש השנה בפ' תבא.

לכן היא נקראת נשואה, לאחר שאור אין סוף ברוך הוא, שהושג בשכלו, נקלט בתוך נקודת לבו, ביחוד וזיווג. וראו גם מה שנכתב במאמר המתחיל "עניין ראש השנה", בפרשת תבוא.

משא"כ בחי' ארוסה היינו כשלא נקלט כנ"ל אזי נקרא ארוסה ונקי' כל כנ"ל. וזהו נודע בשערים בעלה פ"י נודע לשון יחוד וזיווג כמו והאדם ידע כו'.

לעומת זאת, בחינת ארוסה היא כאשר האור לא נקלט, כאמור לעיל; אז היא נקראת ארוסה ונקראת "כל", כפי שהוסבר. וזהו "נודע בשערים בעלה": "נודע" הוא לשון יחוד וזיווג, כמו "והאדם ידע" וכו'.

וז"ש [וזהו שכתוב] וידעת היום והשבות אל לבבך כו' (ועמ"ש בד"ה לריח שמניך בענין וכד קבילת דבר אקרי נערה בה"א [בית הלל אומרים], כי הה"א מורה על שקיבלה ההשפעה מעלמא דדכורא.

וזהו שנאמר: "וידעת היום והשבות אל לבבך" וכו'. (וראו גם מה שנכתב במאמר המתחיל "לריח שמניך", בעניין "וכד קבילת דבר אקרי נערה בה"א" — כשהיא מקבלת זכר, היא נקראת "נערה" בה"א; שכן הה"א מורה שקיבלה את ההשפעה מעולם הזכר).

לכן ע"פ לה"ק [לשון הקודש] ג"כ תוספת הה"א מורה על לי' [לשון] זכר כמו ואת לשון נקבה ואתה לשון זכר כדפרש"י [כדפירש רש"י / כדפירוש רש"י] פ' ואתחנן ע"פ ואת תדבר וכ"ה במשנה פ"ד

לכן גם בלשון הקודש תוספת הה"א מורה על לשון זכר: "ואת" היא לשון נקבה, ואילו "ואתה" היא לשון זכר, כפי שפירש רש"י בפרשת ואתחנן על הפסוק "ואת תדבר". וכך הוא גם במשנה, פרק ד'.

דנזיר ובגמרא ריש קדושין גבי שלש ושלשה, וע' בפרדס שער השערים ספ"ו ובעה"כ [ובערכי הכינויים] ערך כל. ועמ"ש עוד מענין כי כל בשמים ובארץ בשה"ש [בשיר השירים] בד"ה לסוסתי ברכבי פרעה):

של נזיר, ובגמרא בתחילת מסכת קידושין, בעניין "שלש" ו"שלשה". ועיינו בפרדס, שער השערים, בסוף פרק ו, ובעמק המלך, בערך "כל". ועיינו עוד במה שנכתב בעניין "כי כל בשמים ובארץ", בשיר השירים, במאמר המתחיל "לסוסתי ברכבי פרעה".

3 ב אמנם אין בחינת הקליטה נעשה עד לאחר החופה לפי שבחי החופה הוא אור מקיף מלמעלה שמאיר על חתן וכלה שיוכלו להתייחד

2. אולם בחינת הקליטה מתרחשת רק לאחר החופה, משום שבחינת החופה היא אור מקיף מלמעלה, המאיר על החתן והכלה כדי שיוכלו להתייחד;

והיינו הארת רצון העליון השורה בבחינת מקיף על הלב שיוכל לקלוט האור בתוכו ולמעלה בכנס"י [בכנסת ישראל] הוא ג"כ בחי' מקיף עליון הנקי חופה כמ"ש

כלומר, הארת הרצון העליון השורה בבחינת מקיף על הלב, כדי שיוכל לקלוט את האור בתוכו. וגם למעלה, בכנסת ישראל, יש אור מקיף עליון הנקרא חופה, כמו שכתוב,

כי על כל כבוד חופה בכדי שיהיה יחוד וזיווג ואז נקי כנס"י [כנסת ישראל] כלה עם הי'

"כי על כל כבוד חופה", כדי שיהיו ייחוד וזיווג; ואז נקראת כנסת ישראל כלה, עם הי'.

(וענין בחינת חופה זו בעבודה י"ל [יש לומר] עפמ"ש [על פי מה שכתוב] במ"א ע"פ טוב לחסות שיש כמה מיני

התבוננות יש שתכנס בקרב איש ולב עמוק כו' שהלב הוא כלי קיבול לאהבה זו ויש התבוננות

(ואת עניינה של בחינת החופה הזו בעבודה אפשר להסביר על פי מה שכתוב במקום אחר על הפסוק "טוב לחסות": יש כמה סוגים של התבוננות. יש התבוננות שנכנסת "בקרב איש ולב עמוק" וכו', כך שהלב נעשה כלי קיבול לאהבה הזאת; ויש התבוננות

שהיא למעלה בהשגת מוחו ותבונתו והלב קטן מהכיל התבוננות זו שאלו היה מגיע עד הלב היה כלה שארו ולבבו בכלות הנפש כו', ויש אשר גם מוחו לא סביל כו' והוא ענין תפלה בלחש ובחשאי כו'

שהיא למעלה, בהשגת שכלו ובינתו, והלב קטן מכדי להכיל התבוננות זו; אילו הייתה מגיעה אל הלב, "כלה שארו ולבבו" בכלות הנפש וכו'. ויש התבוננות שגם שכלו אינו יכול לשאת וכו', וזהו ענין התפילה בלחש ובחשאי וכו',

שהוא ביטול השגת הנפש מכאשר תוכל שאת כו', ובחי' התבוננות זו שהיא בחינת מקיף נקי חופה, ועמ"ש מענין בחינת מקיף זה בביאור ע"פ וספרתם לכם בפרשת אמור ועמ"ש מענין חופה בד"ה לסוסתי הנ"ל ובד"ה תורה צוה).

שהוא ביטול השגת הנפש, מפני שהיא למעלה ממה שהיא יכולה לשאת וכו'. ובחינת התבוננות זו, שהיא בחינת מקיף, נקראת חופה. ועיי' במה שכתוב בענין בחינת מקיף זו בביאור על הפסוק "וספרתם לכם" בפרשת אמור, ובמה שכתוב בענין החופה במאמר "לסוסתי" הנזכר לעיל ובמאמר "תורה צוה".

וזהו עיני כל פי' קודם שנקראת כלה היינו קודם הקליטה ואז נקרא עיני כל אליך ישברו בבחי' תשוקה מרחוק כמו ארוסה לארוס

וזהו "עיני כל": כלומר, לפני שהיא נקראת כלה, היינו לפני הקליטה, היא נקראת "עיני כל אליך ישברו", בבחינת תשוקה מרחוק, כארוסה המשתוקקת לארוסה.

אבל לאחר החופה אז זמן יחוד וזיווג לקבל ולקלוט האור בבחינת כלה ואז נק' נשואה וע"ז נאמר ואתה נותן להם את אכלם היינו לשון זיווג

אבל לאחר החופה מגיע זמן הייחוד והזיווג, לקבל את האור ולקלוט אותו בבחינת כלה; אז היא נקראת נשואה. ועל כך נאמר: "ואתה נותן להם את אכלם", לשון של זיווג,

כמו באתי לגני אחותי כלה אכלתי כו' (וע' בזהר פי' פינחס דרכ"ו ע"א ודר"מ ריש ע"ב ובמק"מ [ובמקדש מלך] שם ושם בשם הרח"ו [הרבי חיים ויטאל])

כמו בפסוק "באתי לגני אחותי כלה, אכלתי" וכו' (וראה בזהר, פרשת פינחס, דף רכ"ו ע"א, ודף ר"מ, בתחילת ע"ב, ובמקדש מלך שם, ושם בשם רבי חיים ויטאל);

היינו השפעת אור עליון להתקבל ולקלוט בבחי' מל' שנקרא לב ואז נק' כלה לבבתי אחותי כלה ונקרא המשכת מ"ד [מ"ד דוכרין] בשם אכלם כמו כי אם הלחם אשר הוא אוכל.

כלומר, השפעת אור עליון, כדי שיתקבל וייקלט בבחינת מלכות, הנקראת לב; ואז היא נקראת כלה: "לִבְבִתִּי אחותי כלה". והמשכת מ"ד נקראת בשם "אכלם", כמו בפסוק "כי אם הלחם אשר הוא אוכל",

וכמו אכלה ומחתה פיה ומה שלא אמר בעתם כמו אכלם רק בעתו בוי"ו קאי על

וכמו בפסוק "אכלה ומחתה פיה". ומדוע לא נאמר "בעתם", כמו "אכלם", אלא "בעתו", בוי"ו? הדבר מתייחס ל-

עת רצון העליון של עצמות המאציל לפי שהמשכת מ"ד [מ"ד דוכרין] הנ"ל תלוי באתעדל"ע [באתערותא דלעילא] בלתי אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] כלל לכן נאמר בעתו רצונו רצון עליון לבד כמו בשבתות ויו"ט [ויום טוב].

עת רצון העליון של עצמות המאציל; שכן המשכת מ"ד הנזכרת לעיל תלויה בהתערורות מלמעלה, בלי שום התערורות מלמטה. לכן נאמר "בעתו" — רצונו, הרצון העליון בלבד — כמו בשבתות ובימים טובים.

(וע' בסמוך דרצון העליון הוא בחי' החופה ולכן א"ש [אתי שפיר] דהתגלות זו הוא בשבתות ויו"ט [ויום טוב]

שאז הוא התגלות רצה"ע [רצון העליון] כמ"ש בד"ה תורה צוה הנ"ל בענין והשיאנו כו'

(וראה בסמוך שהרצון העליון הוא בחינת החופה; ולכן מובן היטב מדוע התגלות זו היא בשבתות ובימים טובים, שאז מתגלה הרצון העליון, כמו שנכתב במאמר המתחיל "תורה צוה" הנזכר לעיל, בעניין "והשיאנו" וכו',

כאשר רצית ואמרת כו' ע"ש ובד"ה ויקהל משה גבי וביום השבת יפתח וע' בזהר פ' בראשית דף ח' ע"א).

"כאשר רצית ואמרת" וכו'; עיין שם, וכן במאמר המתחיל "ויקהל משה", בעניין "וביום השבת יפתח"; וראה בזהר, פרשת בראשית, דף ח' ע"א).

ולזה רמזו בקידוש לבנה חק וזמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם (וע' בזהר פ' אחרי דני"ח סע"א [סוף עמוד א]). ולהבין לפ"ז [לפי זה] לשון וזמן נתן להם יובן עפ"מ"ש [על פי מה שכתוב] הרמ"ז [הרב משה זכות] בפ' (תשא)

ולכך רמזו בקידוש לבנה: "חוק וזמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם". (וראה בזהר, פרשת אחרי, דף נ"ח ע"א, בסופו. ולפי זה, כדי להבין את הלשון "וזמן נתן להם", יש להבין על פי מה שכתב הרמ"ז בפרשת תשא)

(דקפ"ח ע"ב) בפ"י זמין קוב"ה [קודשא בריך הוא] למעבד לישראל כו' ע"ש. ועמ"ש בד"ה והיה מספר בניי [בני ישראל] בפ"י פקדת הארץ כו'.

(דף קפ"ח ע"ב), בפירוש "זמין קודשא בריך הוא למעבד לישראל" וכו'; עיין שם. וראה מה שנכתב במאמר המתחיל "והיה מספר בני ישראל", בביאור "פקדת הארץ" וכו'.

וזהו פי' ואתה היינו המשכה מבחי' חכמה התחלת המשכת מ"ד [מ"ן דוכרין] ועיין בזהר פ' בלק (דקצ"ג ע"ב)

וזהו פירוש "ואתה": כלומר, המשכה מבחינת חכמה, שהיא תחילת המשכת מ"ן דוכרין. ועיין בזהר, פרשת בלק (דף קצ"ג ע"ב),

ע"פ ה' אלקי אתה ארוממך כו'. ופי' ואתה את היינו המשכת כ"ב אותיות לה' תתאה שהיא בחי' מל'.

על פי הפסוק "הוי' אלקי אתה ארוממך" וכו'. ופירוש "ואתה": "את" — אל"ף-ת"ו — כלומר, המשכת עשרים ושתיים האותיות אל הה"א התחתונה, שהיא בחינת מלכות.

והוי"ו דואתה מורה על המשכה זו כי תמונת ו' הוא שבראשו כמו יו"ד ונמשך משם קו דק.

והוי"ו של "ואתה" מורה על המשכה זו, שכן צורת הוי"ו היא שבראשה היא דומה ליוד, ומשם נמשך קו דק כלפי מטה.

ועיין בפ' תצוה (דקע"ט ע"ב) ועמ"ש סד"ה והי' [והיה] הוי"ו לי גבי וישם אותה מצבה כו' ע"ש.

ועיינו בפרשת תצוה (דף קע"ט ע"ב); וכן במה שכתוב בסוף המאמר המתחיל "והיה הוי"ו ליי", בעניין "וישם אותה מצבה" וכו', עיינו שם.

וזהו ואתה נותן כו' בעתו דוקא היינו בעת רצון העליון שהוא בחי' החופה שלפני היחוד (ועמ"ש עוד מענין עיני כל בד"ה כי ההרים ימושו).

וזהו "ואתה נותן" וכו', "בעתו" דוקא, כלומר, בעת רצון העליון, שהיא בחינת החופה שלפני היחוד. (ועיינו עוד בעניין "עיני כל" במאמר המתחיל "כי ההרים ימושו").

וענין פותח את ידיך היינו ע"ד מ"ש מקדש אד' כוננו ידיך כי צריך לעשות בית קיבול בחינת כלי במלי שתקבל המשכת מ"ד [מ"ד דוכרין] הנקרא אכלם כו'.

וענין "פותח את ידיך" הוא על דרך מה שכתוב "מקדש אד' כוננו ידיך": יש לעשות במלכות בית קיבול, בחינת כלי, כדי שתקבל את המשכת מ"ד דוכרין, הנקראת "אוכלם" וכו'.

כי קודם היחוד נקרא בתולה לשון אוטם. שלבו אוטם כבתולה, וע"ז נאמר באר חפרוה שרים כו'

כי קודם הייחוד היא נקראת "בתולה", מלשון אוטם, [כמו] "שלבו אוטם כבתולה". ועל כך נאמר "באר חפרוה שרים" וכו'.

(וכמ"ש בע"ח [בעץ חיים] של"א פ"ז [פרק ז'] ושער הירח פ"ג [פרק ג'] ובפע"ח [ובפרי עץ חיים] שער ק"ש [קריאת שמע] שעל המטה פ"א [פרק י"א] ופרק ו'),

(וכמו שכתוב בעץ חיים, שער ל"א, פרק ז', ובשער הירח, פרק ג', ובפרי עץ חיים, שער קריאת שמע שעל המטה, פרקים י"א ו'),

וזהו פותח את ידיך שפותח ידים העליונים לחפור בהם לעשות למטה כלי ובאר לקבל אכלם הנ"ל.

וזהו "אתה פותח את ידיך": הוא פותח את הידיים העליונות כדי לחפור בהן, ולעשות למטה כלי ובאר לקבל את "מזונם", כנזכר לעיל.

וזהו מקדש אד' כוננו ידיך. דהנה כתיב ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם וארז"ל [ואמרו רבותינו זכרונם לברכה] בתוכו לא נאמר

וזהו "מקדש ה' כוננו ידיך". שהרי כתוב: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"; וחכמינו זכרונם לברכה אמרו: "בתוכו לא נאמר",

אלא בתוכם וגם ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] משחרב בהמ"ק [בית המקדש] אין לו להקב"ה אלא ד' אמות של הלכה שהוא התגלות רצונו וחכמתו ית' ונק' המשכת מ"ד [מ"ן דוכרין] טפת ח"ע [חכמה עילאה]. "אלא בתוכם". ועוד אמרו חכמינו זכרונם לברכה: "משחרב בית המקדש אין לו להקדוש ברוך הוא אלא ארבע אמות של הלכה"; כלומר, התגלות רצונו וחכמתו יתברך, והיא נקראת המשכת מ"ד, טיפת חכמה עילאה.

אך צ"ל כלי קיבול לזה להיות בכל לבי דרשתיך כו' שאז נקרא כלה כנ"ל ועשיית כלי זה הוא כוננו ידיך ועמ"ש בביאור ע"פ באר חפרוה שרים כו' ובביאור ע"פ נשא את ראש בני גרשון.

אך צריך שיהיה כלי קיבול לכך, כדי שיהיה "בכל לבי דרשתיך" וכו', שאז היא נקראת כלה, כנזכר לעיל. עשיית הכלי הזה היא "כוננו ידיך". ועיינו במה שכתוב בביאור על הפסוק "באר חפרוה שרים" וכו', ובביאור על הפסוק "נשא את ראש בני גרשון".

גם ידיך הוא לשון יודין כי פתיחו דיודין הוא שנמשך מן יו"ד שבראשו ונעשה וי"ו

גם "ידיך" הוא לשון יודיין, כי פתיחו דיודיין הוא שנמשך מן היו"ד שבראשו ונעשה וי"ו;

וזהו המשכת רצון עליון כדי לבנות לה כלי בית קיבול כמארז"ל [כמאמר רבותינו זכרונם לברכה] אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי.

וזהו המשכת הרצון העליון כדי לבנות לה כלי, בית קיבול; כפי שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: "אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי".

4 וכמ"ש כי בועליך עושיך כו' ואח"כ משביע לכל חי רצון כל חי היינו בחינת יסוד דנוק' [דנוקבא] שמקבלת מיסוד דדכורא לכך נקראת כל חי שמקבלת מח"י עלמין ואחר הקליטה אז משביע בבחינת שביעה היפך התשוקה

כמו שכתוב: "כי בעליך עושיך" וכו'. ואחר כך: "משביע לכל חי רצון". "כל חי" היא בחינת יסוד של נוקבא, המקבלת מיסוד של הדכורא; לכן היא נקראת "כל חי", משום שהיא מקבלת מח"י עולמים". ולאחר הקליטה נאמר "משביע" — בבחינת שביעה, שהיא היפך התשוקה;

כי התשוקה היא מרחוק כאשר לא השיג התאוה ואל אישך תשוקתך ואחר היחוד כשנקלט שפע האור בתוכה ועביד נייחא לה כמ"ש ר"פ נח (דנ"ט ע"ב)

שהרי התשוקה היא מרחוק, כאשר עדיין לא השיג את הדבר הנחשק, כמו שכתוב: "ואל אישך תשוקתך". ולאחר היחוד, כשהשפע של האור נקלט בתוכה, "ועביד נייחא לה", כמו שכתוב בתחילת פרשת נח (דף נ"ט ע"ב),

אז משביע לכל חי רצון עליון שנמשך בעתו כנ"ל בבחי' שביעה כנ"ל. ועמ"ש בביאור ע"פ כה תברכו כו'.

אז "משביע לכל חי" — רצון עליון הנמשך "בעתו", כנזכר לעיל, בבחינת שביעה, כנזכר לעיל. ועיין במה שכתוב בביאור על הפסוק "כה תברכו" וכו'.

ומכ"ז [ומכל זה] מובן ענין המבואר ע"פ ואשה כי תדור כו' בבית אביה בנעוריה. וענין ארוסה ונשואה:

ומכל זה מובן העניין המבואר על הפסוק "ואשה כי תדור" וכו', "בבית אביה בנעוריה", וכן ענין ארוסה ונשואה:

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חנינמי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likkutei-torah/matos/5

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק